

aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat overeenkomstig deze bepaling, dit de lidstaat is die volgens artikel 16, lid 1, eerste zin, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of moet krachtens het Unierecht de nationale beroepsinstantie, wanneer zij in de loop van een procedure betreffende een overeenkomstig artikel 19, lid 2, van verordening nr. 343/2003 ingesteld beroep of bezwaar, — ongeacht deze instemming — van oordeel is dat een andere staat overeenkomstig hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 de verantwoordelijke lidstaat is (ook wanneer aan deze lidstaat geen overnameverzoek is gericht of deze geen instemming heeft gegeven), de verantwoordelijkheid van die andere lidstaat voor de bij haar aanhangige procedure betreffende het beroep of bezwaar bindend vaststellen? Heeft iedere asielzoeker in dit verband een subjectief recht op behandeling van zijn asielverzoek door een bepaalde lidstaat die op grond van deze bevoegdheidscriteria verantwoordelijk is?

- 2) Moet artikel 10, lid 1, van verordening nr. 343/2003 aldus worden uitgelegd dat de lidstaat waarin een eerste illegale binnenkomst plaatsvindt („eerste lidstaat”), zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van een staatsburger van een derde land moet erkennen, wanneer de hierna beschreven situatie zich voordoet?

Een staatsburger van een derde land komt vanuit een derde land illegaal de betrokken eerste lidstaat binnen. Hij dient in deze lidstaat geen asielverzoek in. Vervolgens vertrekt hij naar een derde land. Na minder dan drie maanden komt hij vanuit een derde land een andere lidstaat van de EU („tweede lidstaat”) illegaal binnen. Vanuit die tweede lidstaat reist hij meteen door naar een derde lidstaat, waar hij zijn eerste asielverzoek indient. Tussen het moment van indiening van het asielverzoek en de illegale binnenkomst in de eerste lidstaat zijn minder dan 12 maanden verstreken.

- 3) Ongeacht het antwoord op de tweede vraag, wanneer de betrokken „eerste lidstaat” een lidstaat is waarvan het asielstelsel vaststaande systematische gebreken vertoont, zoals die welke zijn beschreven in het arrest van het EHRM van 21 januari 2011, *M.S.S.*, 30.696/09, dient de beoordeling van de lidstaat die primair verantwoordelijk is in de zin van verordening nr. 343/2003 dan op een andere manier te gebeuren, ongeacht het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 (C-411/10 en C-493/10)? Moet met name worden aangenomen dat een verblijf in een dergelijke lidstaat a priori geen omstandigheid kan vormen waarop de verantwoordelijkheid kan worden gebaseerd in de zin van artikel 10 van verordening nr. 343/2003?

Beroep ingesteld op 28 augustus 2012 — Bondsrepubliek Duitsland/Raad van de Europese Unie

(Zaak C-399/12)

(2012/C 343/11)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: N. Graf Vitzthum en T. Henze, gemachtigden)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

— het besluit van de Raad van 18 juni 2012⁽¹⁾ nietig verklaren;

— Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep keert de Bondsrepubliek Duitsland zich tegen het besluit van de Raad van 18 juni 2012 „tot vaststelling van het standpunt dat namens de Europese Unie moet worden ingenomen ten aanzien van bepaalde resoluties waarover moet worden gestemd in het kader van de Internationale Organisatie voor Wijnbouw en Wijnbereiding (OIV)”.

Volgens de regering van de Bondsrepubliek Duitsland is dit besluit ten onrechte gebaseerd op artikel 218, lid 9, VWEU als formele rechtsgrondslag. Enerzijds betreft artikel 218, lid 9, VWEU uitsluitend de vaststelling van standpunten van de Unie in lichamen die zijn opgericht bij internationale overeenkomsten waarbij de Unie partij is. Artikel 218, lid 9, VWEU kan daarentegen niet worden gehanteerd met betrekking tot de vertegenwoordiging van de lidstaten in lichamen van internationale organisaties waaraan de lidstaten enkel op basis van eigen internationale verdragen deelnemen. Anderzijds betreft artikel 218, lid 9, VWEU alleen „handelingen met rechtsgevolgen”, dus naar internationaal recht bindende handelingen. Bij de resoluties van de OIV gaat het niet om dergelijke rechtshandelingen.

Voor het overige lijkt geen andere formele rechtsgrondslag voor het besluit van de Raad in aanmerking te komen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB L 50, blz. 1).

⁽¹⁾ Document van de Raad nr. 11436/12 tot vaststelling van het standpunt dat namens de Europese Unie moet worden ingenomen ten aanzien van bepaalde resoluties waarover moet worden gestemd in het kader van de Internationale Organisatie voor Wijnbouw en Wijnbereiding (OIV).